

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXV. évfolyam 22. szám. 2014. november 15.

Ára 0,80 lej

Nyugtalanságunk igazi gyógyszere

Keresztyéni életünk egyik fontos tényezője, hogy ne nyugtalankodjék a szívünk. Nyugtalanságunk világi létünk következménye. De aki Jézusban hisz, az Krisztus mennyei Atyjában hisz, aki feltárta előttünk örök szeretetét, ezáltal pedig legyőzhetjük nyugtalanságunkat. Igaza van Augustinus egyházatyának: „Szívünk nyugtalan mindaddig, míg Istennél nem talál nyugodalmat.”

Minden időben tudnunk kell: értünk jött Krisztus e világba, értünk munkálkodott, az Atyához is azért ment, hogy Vele együtt munkálkodjék érdekünkben. Amikor így szólt tanítványaihoz, „ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem”, Jézus tudta, hogy ellenség támadja meg őket, és hogy könnyen legyőzhetők azok, akiket lesújtanak a nehézségek. Ezért a tanítványok gondolatait elterelte a láthatókról a láthatatlanokra.

Ha hisszük, hogy szoros kapcsolat van Atya és Fiú között, akkor hitünk nem hagy cserben akkor sem, amikor Krisztus szenvedéseiről van

szó. Ma is szükséges eljutni a hitnek alacsony fokáról arra a tapasztalatra, amelyet megkaphatunk, ha valóban felfogjuk, ki is volt Ő igazában: Isten emberi testben. Üdvözítőnk komolyan és kitartóan igyekezett előkészíteni követőit a kísértések viharára, mely minden percen rájuk támadhat.

Ambrose Dudley: Jézus és tanítványai

Amikor Jézus nyugalmat árasztó szavai elhangzottak, akkor Isten dicsősége ragyogott arcán. Mindazok, akik jelen voltak, szent áhítatot éreztek, és figyelemmel hallgatták tanítójuk szavát. Minél nagyobb szeretettel kötődtek Krisztushoz, annál közelebb kerültek egymáshoz is.

Üdvözítőnk tanítása olyan vigasztalás, amely az Ő egyházának is szól az idők végezetéig. Minden időben és helyen, minden nyomorúságunkban, amikor kilátásaink sötétnak látszanak és a jövőnk zavarosnak, amikor tehetetleneknek

Bányai László

(Folytatása a 3. oldalon)

Aki hisz Istenben, nem fut

Szörványdíjakat adtak át Parajdon

A Czelder Márton és a Földes Károly szörványdíjakat idén Parajdon adták át. Zöld György nyugalmazott székelyvajai lelkipásztor és Bálint Árpád nyugalmazott magyargyerőmonostori tanító részeseültek a kitüntetésben.

Az ünnepi istentiszteleten Zöld György hirdette Isten Igéjét. Kántor Csaba esperes, parajdi lelkipásztor köszöntője után Vetési László, a Diaszpóra Alapítvány elnöke szolt az egybegyűltekhez. Elmondta, 22 éves a két díj, azoknak jár ez az elismerés, akik a maguk helyén mertek vállalni, és tudtak nagyot tenni. Jenei Tamás, a díj alapítója is a Szentírást idézte: aki hisz Istenben, az nem fut. Jenei szerint vannak olyan nagyszerű feladatok, amelyeket Istenel vállalni lehet. Sok hitvalló lelkész, gondnok, presbiter van, akik ezzel az elszántsággal tudnak dolgozni. A díj alapítója egyben Czelder Márton és Földes Károly munkásságát is ismertette.

Bálint Árpád nyugalmazott magyargyerőmonostori tanítót Kiss Tibor, kerületi külügyi

Kiss Gábor

(Folytatása a 4. oldalon)

Jelentés a veteményeskertből

Nevelésügyi konferencia Kolozsváron

Úttörő kezdeményezésre került sor nemrég az egyházban: a Református Pedagógiai Intézet ötlete alapján – a hollandiai OGO Alapítvány támogatásával – egyedülálló felmérés született. Brassai László pszichológus és Bustya János lelkipásztor-tanár arra vállalkozott, hogy világi, valamint református iskolák diákjaitól kérdezi meg, mit jelent számukra iskolájuk, hogyan vélekednek Istenről, a vallásról, és ennek tükrében az egymás iránti tiszteletéről, életéről, kivándorlásról, és még sok minden másról. Az eredményeket könyv formájában adták ki, amelynek címe: *Jelentés a veteményeskertből*.

Somogyi Botond

(Folytatása a 3. oldalon)

A Görgényi Egyházmegyééhez tartozó, Hargita megyei fürdővárosban, Borszéken a 44 lelkes közösség nemrég kis templomot épített. Fényképes riportunkban e maroknyi közösségről, de az őket támogató maroshévízi gyülekezetéről is írunk. Cikkünk az 5. és 7. oldalon

Barangolások bibliai tájakon

Szmirna

Szmirna kis-ázsiai város volt az Égei-tenger partján. Eredetileg az öböl északkeleti partján feküdt, de Kr. e. 575-ben lerombolták, s majd jó kétszáz év múlva az öböl délkeleti partján épült újjá. Hamar a Római Birodalom hűséges szövetségesevé vált, amiben mindvégig ki is tartott.

A város és gyülekezete a bibliai idők után is fontos szerepet játszott, hiszen a 110-es években Ignatius egyházatya Rómába, a vértanúságba vezető útján négy levelet írt itt a gyülekezeteknek. Hét levele közül kettőt ide címzett, az egyiket a gyülekezetnek, a másikat Polikarposz püspöknek, aki szintén vértanúhalállal dicsőítette Krisztust.

A hét gyülekezetből kettő olyan, amelyikre az Úrnak nincs panasza. Erre azonnal azt kérdezzük: milyen gyülekezet lehetett az, amelyre Krisztus nem panaszkodott? Máris azt a szent vágyat ébresztheti szívünkben, hogy bárcsak ilyen gyülekezeti tagok lehetnénk mi is!

Milyen gyülekezet volt hát a szmirnai? Üldözött, szenvedő emberekből állt, akik minden

pillanatban készek kellett legyenek arra, hogy bíróság elé hurcolják őket, s utána máglyán elégessék, vagy pedig szörnyűséges kínzások által kivégezzék. Kétszeresen is üldözték őket: a Római Birodalom apparátusa és a zsidóság. Miért üldözte az állam a szmirnaiakat? Azért, mert nem akartak a Római Birodalom császárkultuszának behódolni. Istenként tisztelni csak Jézus Krisztust voltak hajlandók. Még nincs messze tőlünk az a kor, amikor mi is hasonló helyzetben voltunk. Áldott legyen Isten azokért, akik nem hódoltak be, akik inkább vállalták a börtönt, a meghurcoltatást, de Krisztust nem tagadták meg. Kövessük hitüket, hitvalló példájukat! Ma már nincs ilyen helyzet, de azt most is világosan kell látnunk, hogy kereszt-hordozás nélkül nincs keresztyén élet, nincs hiteles keresztyénség. S gondoljunk azon keresztyén testvéreinkre, akik a világ sok pontján ma is hasonló helyzetben élnek, akik ma is készek meghalni hitükért. Mennyit vállalnak ők, s milyen keveset mi!

*

A gyülekezet tagjait a rómaiak mellett üldözték a zsidók is. Eleinte megfért a zsinagógában a keresztyének serege is, de egy adott ponton a Krisztusban hívókat kiközösítették, s elszakadtak egymástól. Erre azt mondhatjuk, nem a világ üldözte az egyházat, hanem az egyház üldözte az egyházat. A Krisztus nevét vallókat Isten nevében gyűlölték. Sajnos ez azóta az egyház történelme során sokszor és sokféleképpen megismétlődött. Gondoljunk az inkvizícióra, de arra is, amikor az államnak behódolt egyház üldözte a hitvalló keresztyéneket. Isten könyörüljön az Ő egyházán, hogy ez ne történjen meg újra!

A szmirnaiak felvállalták és végigszenvedték mind a két üldöztetést. Már említettük

Polikarposz nevét, akit 86 éves korában hurcoltak a bíróság elé, hite megtagadására próbálták rávenni, de ő ezt mondta: 86 éven át szolgáltam az én Uramat, a Krisztust, s Ő mindig hűséges volt hozzám, nekem soha semmi rosszat nem tett. Most hogyan tagadhatnám meg Őt? Amikor már a lángok körülnyaldosták a máglyán, utolsó szavaiként ezt kiáltotta: „Uram, Krisztus, hálát adok Neked, hogy arra méltóztattál, hogy a Te mártírod lehessenek!” Az ő példája, de a reformátorok, magyar gályarab-lelkipásztorok és minden hitvalló példája ösztönözzön minket is kitartásra. Nekünk nem kell hősieken meghalnunk, hanem élni Krisztusért és az Ő egyházáért. Ne féljünk a Krisztusért hordozott szenvedéstől, mert Urunk ezáltal formál minket. A szenvedésnek Isten határt is szab, e levél ebben is vigasztal minket. Isten nem próbál felettébb, mint ahogy azt el tudnánk hordozni.

*

Jézus e gyülekezetnek, miután mindhalálig kitartott, drága ígéretet ad. Az élet, az örök élet koronáját ígéri neki. Miután megfutottuk pályánkat, bárcsak ezzel tudna Isten minket is megjutalmazni. Másodszor Jézus azt ígéri a gyülekezeti tagoknak, hogy a második halál nem árt nekik. Ismerjük a mondást: aki egyszer születik, kétszer hal meg, vagyis aki nem születik újjá a Szentlélek által, az a biológiai halál után örök halállal is meg fog halni, mert elkárhozik. De akik kétszer születnek, azok csak egyszer halnak meg, mert nemcsak testileg, hanem lelkileg is újjászülettek, így övék lesz az örök élet. Legyünk mi is ilyenek!

Olvasandó igék: Lk 21,19; 1Kor 10,13; 2Tim 4,8; Zsid 12,1–2; Jel 2, 8,11.

Lőrincz István

Sok hasznos útravaló mellett emberi történéseinket, múltunk nagy eseményeit és személyiségeit fedezhetik fel e könyvben, akik vigyáztak, és mindig készen voltak – írja ajánlójában Szegedi László missziói előadó.

Mit szoktunk egymásnak kívánni? Először is egészséget. A 2015-ös kalendáriummal a szerkesztő is ezt kívánja az olvasónak; ebben segít a Házipatika rovat, amelyben egészségünk megőrzésével kapcsolatos írások olvashatók, a Diakónia rovat pedig az erdélyi református öregotthonokat veszi számba.

Kihagyhatatlan olvasmány Kiszely Istvának a magyarok őstörténetéről szóló írása.

Nem szabad elfeledkeznünk egyházi és történelmi nagyjainkról sem, akik munkájukkal, életükkel ma is szellemi táplálékot nyújtanak számunkra. A reformátor Farel Vilmos, az erdélyi püspök Abats János, az afrikai misszionárius Albert Schweitzer köszönnek ránk az oldalakról. Irodalmi nagyjaink közül József Attiláról, Szabó Dezsőről, Jókai Mórról emlékezünk meg. A művészetet Izsó Miklós szobrász, Székely Bertalan festőművész, Gy. Szabó Béla grafikus élete és munkái, valamint Bartók Béla jelenítik meg. Az Alfa és ómega fejezetben világhírű magyar tudósokról, feltalálókról olvashatunk.

A Jubileum részben több, a régmúltban felépített templomról emlékezünk meg, s közben a gyülekezetekről sem feledkezünk meg: Kovászna, Retteg, Beresztelke, Székelyudvarhely Bethlen-negyed, Csittszentiván,

Nyárádselye, Mezőbánd, Sövényfalva, Székelybő, Bácsai.

Jövőre lesz 25 éve a marosvásárhelyi véres eseményeknek: a harcokról és annak hatásairól értekeznek írásában Ötvös József.

Szomorú lenne a világ humor nélkül, hiszen a szórakozás is mindennapjaink része. Erre nyújtanak lehetőséget kiadványunkban a sport mellett viccek, rejtvények, sakkfeladványok, nyelvi játékok, amelyek próbálják megnevetetni, gondolkodásra készíteni, de egyben kikapcsolódásra ösztönözni a kedves olvasót. A Gasztro-típek rovatban pedig érdekes receptek várják a főzni szerető háziasszonyokat.

És ne feledjük: a keresztrejtvények megfejtésével az olvasók 2015-ös bibliaolvasó kalauzt nyerhetnek. Kellemes olvasást, kikapcsolódást!

A Református Kalendárium 2015 érdekes olvasmány gyülekezeti tagoknak, lelkipásztoroknak egyaránt, de az ünnepek közeledtével érdekes ajándék is lehet szeretteink, ismerőseink számára. Megvásárolható, megrendelhető minden lelkipásztori hivatalnál, az egyházkerület iratterjesztésénél vagy Kolozsváron, a Biblos könyvesboltban.

Nyugtalanságunk igazi gyógyszere

(Folytatás az 1. oldalról)

és magányosaknak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk vigasztalását válaszul a hitből fakadó imádságunkra. Ez a vigasztalás félreértethetetlenül így hangzik: ne nyugtalankodjék a ti szívetek!

Életünk körülményei sokszor elválasztanak minket szereteteinktől, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, ami elválaszthatna bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Ő mindig mellettünk van, hogy erősítsen és megvidámítson bennünket.

Jelentés a veteményeskertből

(Folytatás az 1. oldalról)

A könyvet nevelésügyi konferencia keretében mutatták be, amelyen hazai és hollandiai szakemberek tartottak előadásokat. „Mit vár el a református egyház iskoláitól, és mi a felekezeti iskolák szerepe társadalmunkban?” – tette fel a kérdést **Szegedi László** missziói előadó. A generális direktor szerint „a refinek egyrészt ébresztőnek, másrészt kovásznak kell lennie alvó társadalmunkban. Templomnak és iskolának szorosan össze kell tartoznia: a fiataloknak az iskola a templomuk, az idősebbeknek a templom kell hogy az iskolájuk legyen” – hangsúlyozta Szegedi László.

A missziói előadó után **Barna Gergő** szociológus erdélyi magyar fiatalokról készült felmérését mutatta be. A kimutatás szerint pozitív tendencia figyelhető meg: egyre többen adják gyermeküket magyar iskolába, ennek ellenére a fiatalok 10-12 százaléka még így is román iskolába jár, főleg a szórványvidékeken aggasztó a helyzet. Ugyanakkor kimutatható az is, hogy a magyar fiatalok egyre kevésbé tudnak románul, erdélyi román társaikhoz képest pedig kevésbé beszélnek jól idegen nyelveket. A gazdasági válság óta jelentősen csökkent azok száma, akik egyetemre iratkoznak be, viszont egyre többen tervezik azt, hogy külföldön vállalnak munkát, a célországok között pedig nem Magyarország szerepel első helyen, hanem Anglia, Németország és Ausztria.

Magasabb képzés, több gyermek

A Barna Gergő által ismertetett felmérés szerint a fiatalok kitolják a családalapítás idejét: inkább a 30-as éveikben házasodnak, és kevés gyermeket vállalnak. A szülők iskolázottsága és a gyermekvállalás közötti kapcsolat vizsgálata során viszont érdekes eredmények születtek. A szociológus szerint „az erdélyi magyar fiatalok minél képzetebbek, annál több gyermeket szeretnének, illetve vállalnak. Ez éppen fordítottja annak, ami a román és a többi európai nemzetnél érvényes. Vagyis a magyar értelmiség megértette azt, hogy a gyermek

Megállni, kitartani egy életen át hűségben, szeretetben csak azok tudnak, akik rendületlenül hisznek Isten egyszülött Fiában. Jézus ajkán a „higgyetek!” felszólítás tulajdonképpen parancs arra, hogy megmaradjunk az Ő útján. Hinni pedig a negyedik evangélium összefüggésében annyit jelent, mint meglátni, hogy az Atya cselekszik a Fiában. Aki ezt felismeri, annak hite nem rendül meg soha.

Nyugtalanságunk igazi gyógyszere a mi hitünk. Az a szilárd hit, amelyről Pál apostol így vall: „Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” (Róm 14,8) Isten adjon nekünk erős hitet, hogy legyőzhessük minden nyugtalanságunkat!

ajándék, áldás, és csak úgy maradhatunk meg, ha több gyermeket vállalunk. Ez a tendencia különben érvényes Magyarországon is” – tette hozzá Barna Gergő.

Keresztén és nemzeti értékek

A konferencián előadást tartott **Nick Teerds** tanár *Értékek a hollandiai református iskolákban*, valamint **Arjan Hovestadt**, a Driestar keresztyén főiskola hallgatója, *Erdélyi kutatási projekt* címmel. Ezt követően a jelenlevők **Hodossi Sándor** debreceni főiskolai tanár értekezését hallgatták meg. Az előadó elmondta, hogy Magyarországon hisztéria övezte azt a folyamatot, amikor az egyházak visszaigényelték iskoláikat. Hosszú ideig az oktatási intézmények az önkormányzatok hatáskörébe tartoztak, és az anyagi nehézség miatt nem tudták azokat fenntartani, ezért több helyen a végén már felajánlották az iskolákat az egyházaknak. Hodossi Sándor elmondta: „a kívülállókat szerint az egyházi iskolákban erősebb, összetartóbb a közösség, színvonalasabb az oktatás, közvetlenebb a tanár–diák viszony és több az iskolán kívüli program, viszont a vallást erőltetik. Ezek az állítások azonban nem mindig fedik a valóságot” – jelentette ki az előadó. A református iskolákban oktató tanárok szerint azért református az iskola, mert van áhitat, istentisztelet és vallásóra. A diákok pedig – a kimutatások alapján – úgy vélték: a felekezeti iskolában nagyobb a szigorúság, fontos a közösség, illetve megjelenik a keresztyén és nemzeti értékek közvetítésére való igény.

Inkább Erdély

Erdélyi és partiumi református, valamint világi iskolák diákjai közti különbségeket és hasonlóságokat vizsgált felmérésében **Brasai László** pszichológus. Az eredményekről a nevelésügyi konferencián **Bustya János** lelkipásztor-tanárral együtt számolt be a hallgatóságnak, amelynek soraiban tanárok, pedagógusok, iskolavezetők, lelkipásztorok, iskolalelkészek foglaltak helyet. A felmérés szerint a refibe járók szülei inkább szakiskolai végzettségűek, és a középosztályba tartoznak. Az erdélyi iskolákban inkább az érzelmi, erkölcsi

Példakép

Mt 8,19–20

A buszon ismerősnek tűnő fiatalember köszönt rám. Kakastarjéj frizurája annyira megváltoztatta, hogy arcáról nem, csak hangjáról ismertem fel. Beszélgetés közben megkérdeztem tőle: hogy hívják ezt a fura hajviseletet? – Nem tudom – válaszolta. Így azt sem tudta, hogy a 70-es, 80-as évek punkkorszakában lázadó fiatalok tömegei viseltek hasonló bozontot. – Azért nyírom így a hajam, mert más akarok lenni, mint a többiek – magyarázta. Miközben egyéni, különleges akart lenni, nem vette észre, hogy önkéntelenül is egy olyan mintát követ, amit látott valahol: egy fényképen vagy egy filmen talán. Ebben a magatartásban kettős ösztön lepleződik le: az ember szeretne egyszerre egyedi, egyéni lenni, s közben valakihez hasonlítani, idomulni is.

Az idők folyamán sokat változtak az eszményképek. Nagyszüleink idején a költők, írók, tudósok voltak a követendő példák. Az '50-es években illet egy-egy szovjet kolhozost példaképként választani. A '60-as évektől az ifjúság egyre inkább a rocksztárokat bálványozta. Egy vizsgálat szerint itthon újabban egy bárdolatlan, félanalfabéta multimilliomos az ifjúság kedvence. Felvetődik tehát a kérdés: szükségünk van-e példaképekre?

A válasz a leghatározottabb IGEN! Mert aki nem követ valakit, az mindenkit követ, azaz tömegemberré válik. Aki nem EGY valakire néz, mint eszményképére, ideáljára, akit érdemes követni, az a „mindenkit” követi, azaz beleszürkül a milliárdnyi ember szürkeségébe, tömegébe, egy csepp víz lesz a tengerben. Csak sodródni fog az áradattal.

A példaképek tekintetében folyamatosan változik a világ, egyben viszont még a „nagy emberek” is mind közösek: mindenki, aki követésre hív, egyúttal könnyű, tehermentes életet, nagyobb fizetést ígér. Jézus az egyetlen, aki a nehézségekre figyelmeztet. Nem hosszú támogatói listát akar, sőt a heveskedőket úgy hűti le, mint a történetbeli írástudót. Aki viszont ennek ellenére mégis meghallja az Ő hívó szavát, s követi Őt, az egy csodálatos ellentmondás átlője lesz: amilyen mértékben hasonlít Jézusra, oly mértékben lesz egyedi, egyéni, senkihez sem hasonlító, Emberformájú EMBER.

Veress László

alapokra helyezik a hangsúlyt, míg a világi oktatási központokban az értelmi nevelésre, azaz a tudásra. A refisek sokkal fontosabbnak tartják a szép beszédet, a becsületességet, ápoltságot, egymás iránti tiszteletet, mint „világi” társaik, ugyanakkor kevésbé dohányoznak és fogyasztanak szeszes italt. De talán ami a legfontosabb: jövőjüket többen képzelik el Erdélyben, mint bárhol máshol a világon.

Aki hisz Istenben, nem fut

(Folytatás az 1. oldalról)

tanácsos, Zöld György lelkipásztort **Juhász Tamás** nyugalmazott teológiai tanár méltatta. **Bálint Árpád** felszólalásában elmondta: mind az édesapja, mind a nővére tanítók voltak, 1990. november 4-én érkezett Kalotaszegre. Saját maga akkor győződött meg, hogy jól végezte a munkáját, amikor 70 éves korában visszahívták, mert nem kaptak tanítót. „Úgy kell cselekednem, hogy az elszigeteltségben is megmaradjunk. Ma is ezt teszem” – mondta a nyugalmazott tanító.

Zöld György lelkipásztor elmondása szerint a díj elsősorban Istent illeti, másodsorban a szüleit, akiknek a házában a kollektív működött, és ebben a házban az elesett kollektív

A két kitüntetett: Zöld György lelkipásztor és Bálint Árpád tanító

tagok mindig kaptak egy tányér levest. E lelkület nélkül nem lehetett volna a Mezőségen szolgálni. Köszönetet mondott feleségének, aki

szó nélkül követte őt szolgálati helyeire, de beszédében megemlítette a köbölküti híveket is, akik megmutatták neki a Mezőség szép arcát.

Megújult a dányáni templom

Nagy ünnep, amikor egy száz lelkes gyülekezet templomot újít fel, és talán még nagyobb ünnep, ha a környékbeli települések reformátusai is velük együtt ünnepelemek. Október 19-én a szászdányáni reformátusok ünnepi istentisztelet keretében köszönték meg az Úrnak, hogy sikerült a templomot az elmúlt két évben helyreállítani.

Az ünnepi istentiszteleten **Kató Béla** püspök hirdette az ígét, aki elmondta: a megújult templom üzenet Szászdányán reformátusainak, hogy mindent újra lehet kezdeni, és ez a hívek gondolkodásában korszakváltó kell legyen. Isten nemcsak ünnepnapon, hanem minden nap megújít, és vidáman, újult erővel mehetünk tovább.

Az ige hirdetést követően **Nagy Orsolya** helybeli lelkipásztornő szolgált énekekkel, majd **Nagy Gábor** lelkipásztor ismertette a település és a gyülekezet rövid történetét. Beszédében kitért arra is, hogy a templom felújítására miért volt szükség.

„Többen megkérdezték, kinek újítjuk fel a templomot? Megtanultam a sántáktól, csoszogóktól, nehézléptűektől, akik idejöttek, és térdepelve szedték ki a fűvet a kövek közül. Egy életre megtanultam, mit jelent az anyaszentegyházért munkálkodni. Másodsorban, aki ezt kérdezi, az az emberekre gondolt, ezek az emberek Istennek tetsző szolgálatot végeztek. Harmadsorban az ige azt mondja, hogy áldottak azok, akik az Isten házában építésén fáradoznak. Negyedsorban a meggyőződésem, hogy a jövőben számolni kell Isten hatalmával, terveivel, most ezt a feladatot kaptuk. Ötödször pedig, szintén az ige mondja, hogy Isten házával azelőtt kell törődni, hogy a saját házunkat építjük.” Nagy Gábor elmondta: 2013–2014 folyamán folytak a felújítási munkálatok, még hátravan az ablakok kicserélése és az utca felőli kerítés rendbetétele. A munkálatok összköltsége 38 000 lej, amelyet, a gyülekezet adakozása mellett, támogatásokból sikerült előteremteni.

Kiss Gábor

Az ünnepségen a gógánviraljai kórus is fellépett Dávid Lajos vezetésével

Mit akar tőlem a presbiter?

Kolozsváron tartotta az Erdélyi Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége közös konferenciáját a királyhágómelléki presbiter testvérekkel, amelyen részt vett a Magyarországi Presbiteri Szövetség két képviselője, Szabó Dániel elnök és Szilágyi Sándor főtitkár, valamint Martin de Graaf, a Stichting Hulp Oost Europa küldötte.

Ez az alkalom egy nagyszabású terv első része volt. Eszerint idén és jövőre két alkalommal gyűlnek össze a két egyházkerület presbiteri, és teológiai tanárok tartanak előadásokat. Az elhangzott előadások, valamint a kiscsoportos beszélgetések anyaga a hollandiai Stichting Hulp Oost Europa anyagi támogatásával presbiteri füzet formájában fog az egyházközségek presbiterieire eljutni. Reméljük, ez segíteni fogja a képzést.

A kétnapos rendezvényen **Balogh Csaba, Adorjáni Zoltán, Visky Béla**, valamint **Kiss Jenő** teológiai professzorok előadásaikkal gazdagították az egybegyűlteket. Néhány fontos kérdés vetődött fel. Mit gondol a gyülekezeti tag, amikor meglátja a presbiteret? „Mit akar már megint tőlem? Egyházfenntartói járulékot, valami más adományt, közmunkát, vagy emlékeztetni akar, hogy már megint nem voltam a templomban?” Kicsit másképpen fogalmazva azt kérdezhetnénk, hogy mit idézünk meg az emberekben: „Azt, hogy ők vannak az egyházért, vagy az egyház van értük? Azért jöttünk, hogy kérjünk, vagy azért, hogy adjunk?” Szolgálatunkat mi határozza meg? A gyülekezeti tagok iránti törődés? Nemcsak kérdések hangzottak el, hanem megfontolandó gondolatok is. Nem beszélhetünk hivatásról anélkül, hogy ne beszéljünk elhívásról. Különbséget kell tennünk elsődleges és másodlagos elhívás között. Az elsődleges elhívás nem bizonyos feladatra néz, hanem az egész életünkre. Ez fontos, mert ha ez hiányzik, a másodlagos elhívásunk is dőcögni fog. Az elsődleges Krisztus követéséről szól, és egész életen keresztül tart. A másodlagos pedig bizonyos feladatra vonatkozik, de amire szintén az Úr hívott el. Ha nem a hívásra jelentkeztünk, önjelöltek vagyunk. E kérdések és gondolatok csak töredékei az elhangzottaknak.

Jó volt együtt lenni, örülni egymás sikereinek, és megbeszélni azokat a gondokat, amelyekkel a presbitériumok küszködnek. Türelmetlenül várjuk a folytatást.

Ferenci István

Ne szóljon igéd hiába!

Templomot avatott a borszéki reformátusság

Verőfényes őszi napsütésben autózom át a Mezőségen, majd Szászrégent elhagyva, kissé „vadulni” kezd a táj. Lélegzetelállítóan szép helyeken vezet az út a Maros partján, Wass Albert hamvait takaró és a Helikonnak egykor szállást nyújtó Marosvécs után Dédabisztra, Ratosnya, majd a bizarrul hangzó Gödemesterháza következik. Így érkezem meg Maroshévízre, ahol a négygyermekes Barticel-Kiss lelkészpár már lázasan készülődik: imaházat avatnak a szomszédos Borszéken.

A parókia udvarán nagy a sűrűség-forgás: még mikrobuszt is béreltek, hogy a környező településekről és Maroshévízről gyülekezeti tagokat vigyenek az ünnepségre. Barticel-Kiss Krisztián alig több mint egy éve van az egyházközségben, de munkája a gyülekezeti életen már látható. Az alig 350 lelkes közösségből korábban alig huszonötön jártak templomba, ma már több mint kilencvenen. Presbiteri, nőszövetségi, ifjúsági és felnőtt bibliaórát tart, három vallásórás csoportot vezet. Felesége, Emese, aki maga is lelképásztor, kórust vezet, a gyermekeket fúru lyára, Krisztián pedig gitárra oktatja. Tervük az, hogy a gyerekekből kis zenekart állítsanak össze. – Így nemcsak a fiatalok fognak eljárni templomba, hanem szüleik, hozzátartozók is, akik kíváncsiak lesznek a gyerekek műsoraira –

vázolja missziós gondolatait a lelképásztor.

A gyülekezeti nehéz anyagi körülmények között vette át, most azonban igyekeznek mindent helyrehozni. Sőt, az egyház számára temetőt is vásároltak. A román nemesi Sbârcea család visszakapta államosított területét, amelyen az idők folyamán temető alakult ki, s ezt ipari célokra nem tudta értékesíteni: kénytelen volt eladni az egyetlen ajánlattevőnek. Ezért az óriási vételárat az egyháznak sikerült lényegesen lealkudnia, s a helyi magyar vállalkozók és a Hargita Megyei Tanács segítségével megvásárolnia. – A temetőt bekerítettük, a templomban a harangot villamosítottuk, új fűtési rendszert vezettünk be, s szeretnénk kápolnát is építeni. Milyen város az, ahol a temetőben nincs kápolna? – teszi fel a kérdést Barticel-Kiss.

– A temetések sajnos gyakoriak, a magyar közösség apad: a kilencvenes évek elején még több mint kilencszáz lelkes reformátusság

Barticel-Kiss Krisztián lelképásztor jelképes ajándékot nyújt át Szócs Kálmán gondnoknak

szinte a harmadára csökkent. A fafeldolgozót bezárták, a cipőgyár és a kötőde is csupán takaréklángon üzemel, a munkanélküliség magas, a fiatalok elvándorolnak – mondja a Kisiklódról származó, de már több mint 20 éve Maroshévízen élő **Soós Éva**, aki kis üzletet vezet a településen, hétvégeken pedig esküvőkön énekel. **Veress Csaba Attila** mérnök az oktatási helyzetet ecseteli: – Az egykor magyar iskolába járt diákok már románul beszélnek, meg sem akarják ismerni régi kollégáikat. A valamikor párhuzamos magyar osztályokat működtető is-

kolába ma már egyre kevesebben iratkoznak be – meséli.

Gyors ötlet, „fenti” segítség

Közben felérkezünk Borszékre: a tükörsima autótűt festői tájakon, fenyvesek között vezet fel. A kistemplom éppen a főút mellett fekszik, majdnem átellenben a szintén idén felszentelt katolikus templommal. Az új imaház ötlete is a lelkészpárhoz kötődik.

– A fenti fürdőtelepen levő rozoga, salétromos kis háromszobás lakásba a faluból autóval vittem ki az idős egyháztagekat istentiszteletre. Ezért arra gondoltam, hogy inkább lent, a faluban kellene ingatlant szereznünk – eleveníti fel a történeteket a lelképásztor, aki szerint az egész a Fennvaló kormányozta.

Egy 14 árnyé egyházi terület sikerült eladni, annak árából megvették a jelenlegi házat a kerttel együtt. A fürdőtelepen levő imaháznak használt épületet – amely az épülő, modern wellness-központ közelében van – csodával határos módon magas áron tudták értékesíteni. A hirdetésre különben főleg moldovaiak jelentkeztek, de azokat visszautasították. – Nem leszünk soha olyan szegények, hogy egyházként idegeneknek adjuk el a területet – mondja büszkén Barticel-Kiss Krisztián. Majd hozzáteszi: az ingatlant egy Borszékről Amerikába elszármazott magyar vásárolta

Somogyi Botond

(Folytatása a 7. oldalon)

A professzor úr

Száz éve született
Makkai László egyháztörténész

Makkai László 1914. július 10-én született Kolozsváron dr. Makkai Sándor hitoktató és Borsay Margit első gyermekeként. Nagypja, Makkai Domokos nagyenyedi főiskolai tanár, édesapja két évig volt vajdakamarási lelkipásztor, aztán kolozsvári teológiai tanár, tíz évig erdélyi püspök, ahonnan a román hatóságok 1936-ban távozásra kényszerítették.

1932-ben érettségizett az ősi kolozsvári kollégiumban, tanulmányait a kolozsvári Ferenc Ferdinánd Tudományegyetem történelem–magyar szakán folytatta immár román tannyelven, ott szerzett 1935-ben tanári oklevelet. Bölcsészeti tanulmányait a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen fejezte be, ahol 1937-ben művészettörténetből bölcsészdoktorrá avatták. 1946-ban Genfben, majd 1948–49-ben Leidenben és Bázelen teológiát tanult. Sárospatakon 1951. június 20-án református lelkészi oklevelet szerzett.

1936–1939 között az Országos Széchényi Könyvtár gyakornoka és a Révai Könyvkiadó Vállalat lektora volt. Észak-Erdély visszatérte után, 1940–1944 között, az Erdélyi Tudományos Intézet tanára lett. A második világháború végén kénytelen volt Magyarországra menekülni, mert a román hatóságok „háborús bűnösség” vádjával körözést adtak ki ellene. 1949-től a Magyar Tudományos Akadémia Történettudományi Intézetének a munkatársa, később tudományos tanácsadója 1985-ig. Közben a Sárospataki Református Teológiai Akadémia rendes tanára lett 1950–1951 között.

Nem azért kapcsolódott be a világégést követően a református egyház életébe, mert karrierlehetőséget látott benne. Makkai Lászlót magával ragadta az 1944-ben kibontakozott református lelki ébredés. Sokoldalú, otthonról is hozott bibliai alapoottságú teológiai ismerete felhasználásával – magát a Szentlélek vezetésére bízva – evangelizált, bibliaórákat tartott.

Makkai nem csupán külföldön tanult teológiát, 1947-től a sárospataki teológia hallgatója volt. 1948-ban bekapcsolódott az édesapja által szervezett Országos Missziói Munkaközösségbe. Édesapja megbízásából ekkor írta meg a gyülekezetekben szervezendő bibliaiskola tananyagát. Ezek a bibliaiskolák számos helyen működtek 1949–1950 telén, ahol a hét több estéjén, tekintélyes óraszámmal kaptak laikus prédikátori alapképzést az arra elhivatást érző egyháztagok. Célja kettős volt, egyfelől gyülekezeti munkásokat képzett a lelkipásztorok, diakonisszák, diakónusok, hitoktatók és más szolgálati ágak erősítésére, másfelől arra az esetre, ha az állam kommunista hatásra az egyházak legális tevékenységét gátolná, ezek a civil foglalkozású személyek végezhesék a hitépítés szolgálatát.

1950–51-ben a kommunista hatóságok az egyházi élet korlátozása terén eljutottak arra a fokra, hogy az evangelizációt, a missziót, a diakonissza- és diakónus intézeteket felszámolják, az egyházi egyesületeket betiltsák. Sárospatak teológiája és bibliaiskolája 1951-ben megszűnt,

a református egyházban ténylegesen nem maradt munkaterülete.

Az MTA Történettudományi Intézetében átnevelésre fogta. Katalógus cédulákat rendezhetett nagy betűrendbe, az egyes betűn belül a szoros betűrendbe rendezést már egy megbízható elvtárs végezte. 1952-ben erősen rövidítve megjelentetett *A magyar puritánusok harca a feudalizmus ellen* című egyháztörténeti munkája. Nem az első ilyen könyve volt, hiszen – hogy csak az első egyháztörténeti művét említsük – 1936-ban látott napvilágot Debrecenben *A milkói (kun) püspökség és népei*.

1971. március 15-én térhetett vissza főállása megtartása mellett ismét másodállásban egyházi szolgálatba. A Debreceni Teológiai Akadémia Egyháztörténeti és Egyházjogi Tanszékének professzora lett. Tanársegédként kerülhetett Makkai László mellé a tanszékre, aki 1983-ban átment a vallástörténeti tanszékre, amelyet haláláig vezetett. Teológiai professzori működését korszakalkotónak tartották diákjai is, akik tódultak előadásaira, szemináriumi foglalkozásaira. Maguk között úgy hívták, hogy „a professzor úr”.

1971-től tudományos kulcsembere lett az egyháznak, hiszen személyében egy nemzetközi tekintélyre szert tett polihisztort, társadalom-, politika-, gazdaság-, technika-, bélyeg-

történészt kapott vissza. 1972-ben megalakult a Magyarországi Református Egyház Doktrínainak Kollégiuma, amelynek főtájkára lett. Évente megtartott tudományos ülésein nemzetközi nöttek bele a teológiai tudományosság különböző ágaiba, kiadványai elismertséget vívtak ki itthon és külföldön. A magyar református-ságot bekapcsolta a protestáns történeti munkálkodás nemzetközi folyamatába, és közreműködésével nemzetközi kiadványok születtek.

Még 1972-ben a Debreceni Kollégiumban létrehozta a Kelet-Közép-Európai Reformáció Történetének Kutató Intézetét. 1974-ben fázadozásai nyomán Országos Református Gyűjtéményi Tanács alakult, amelynek haláláig ő volt az elnöke. A református könyvtárak, levéltárak, múzeumok felvirágoztak, a műemlékvédelem ügye nagyot lépett előre. Kezdeményező szerepet játszott a teológiai levelező tagozat és a diakóniai munkásképzés megszervezésében. 1977-ben *Confessio* címen irodalmi és tudományos folyóirat indult, amelynek ő lett szerkesztőségi ügyvezető elnöke. Javaslatára protestáns könyvesbolt nyílt Budapesten, református Debrecenben.

Megbecsüléssel emlékezünk a száz éve született és sajnos már 25 éve az élők sorából elköltözött Makkai Lászlóra.

Csohány János

Egyházjog

Az egyházjogot Imre Lajos tanította. Szemléletesen hangsúlyozta a református egyházjog alapvonásait, mely princípiumaiban lényegesen különbözik mind a római katolikus és ortodox, mind a lutheránus egyházjogtól. A református egyházjog egyik értékes eleme az, hogy érvényes döntést csak testületekben lehet hozni, a másik sajátossága a presbiteri elv.

Tordai Sándor harmadéves teológiai hallgató a tanári szoba előtt drukkolt. Egyházjog-

ból készült vizsgázn. Ez a sepsiszentgyörgyi fiú dús hajkoronával ékeskedett. Az egész fakultás legjobb orgonistájának bizonyult. Benedek Kálmán zenetanár szovjet fogságból való visszatérése előtt ő töltötte be az akadémiai istentiszteleteken a kántor szerepkörét. Hajlékony, színes bariton hangját sokan csodálták, és még többen irigyelték.

Amikor reá került a sor, a torkában kalapáló szívvel lépett be a tanári szobába. Imre professzor, rendszerint a sárga bőrrel bevont tükörkép szerinti jobb sarkában ülve fogadta a vizsgázókat. A nagy építő püspök, Szász Domokos hatalmas portréja alatt. Imre Lajos jó humorérzékkel szeretett meglepő kérdéseket feltenni a félelem polipkarjai között sápadozó jelölteknek. Mint most is.

– Tordai úr – kérdezte 1948 téli szessziójában halálos komolyan –, nők lehetnek-e presbiterek az Erdélyi Egyházkerületben?

Tordai elréved, elgondolkodik. Akkor gyakorlatilag még egyetlen női presbiter sem volt nálunk. Erősen törí a fejét. Aztán nagyot sóhajtva, a halálba menők bátorságával kivágja:

– A nők természetesen lehetnek presbiterek, de csak leányegyházakban.

Imre Lajos fuldoklott a nevetéstől.

Nagy László: *Anekdoták-életképek*

A fenti történettel lapunk az idén negyven éve elhunyt Imre Lajos emlékezik.

Ne szóljon igéd hiába!

(Folytatás az 5. oldalról)

meg. Ebből az összegből sikerült az épületet felújítani, tornyot építeni, harangot öntetni, bútorokat készíttetni. Óriási volt a lelkesedés, Maroshévízről is jöttek az emberek segíteni, hiszen a borszéki 44 lelkes közösség nagy része már idős. Mikor kész lett, és megtudták, hogy harang is van a kistemplomban, az egyik 87 éves beteg néni elcsoszogott, hogy meghallgassa a „református harangot”.

Bartichel (portrékon) szerint még nincs kész minden, hiszen a kétszintes házzal – amely immár toronnyal együtt kistemplomként szolgálja a kis borszéki reformátusságot – még tervei vannak. Mintegy másfél évtizedig egy amerikai alapítvány önkéntesként dolgozott, s az idők folyamán a különböző tevékenységekből jelentős összeget gyűjtött, az alapítvány amerikai vezetői pedig hozzájárultak ahhoz, hogy a pénzt a lelkész missziós célokra használja fel. – Szeretném, ha jövőre konyhát tudnánk kialakítani, vendégszobákat berendezni, így a borszéki egyház kis jövedelemforrásra tenne szert. Előbb-utóbb ugyanis csak beindul a turizmus, s akkor keresni fogják a szálláshelyeket – vázolja elképzeléseit a lelképásztor.

Sorsfordító Isten

– Nagy szerencsénk van a lelkészházaspárral – mondja több asszony is, miközben rendezgetik a székeket, valamint kávé és kálcát készítenek a vendégeknek.

Nagy nap van, hiszen a kis közösség templomszentelésére várják az egyházkerület püspökét is. – Bartichel tiszteltes úr fiatal, tele van energiával, sok az ötlete, és mindent hamar próbál elintézni – dicsérik papjukat az asszonyok.

Az ünnepi istentiszteletre a helybelieken kívül a környékről sok vendég érkezett, de még a testvértelepülés református lelkésze, Miklósi Hosszú Ödön Koppány is feleségével együtt. **Kató Béla** püspök igehirdetésében arról beszélt, hogy akkor válhatunk közösséggé, ha vannak közös lelki élményeink. Nem elég házaknál egybegyűlni és imádkozni, olyan hely kell, ahol az Istennel való közösséget együtt lehet megtapasztalni. A püspök szerint azért érdemes Erdélyben református magyarnak lenni, mert egyrészt közösségben élünk, másrészt Istenben olyan reménységünk van, mely másoknak nincs. Harmadrészt pedig azért, mert sokszor tapasztaljuk, hogy szabadító Urunk van, aki a legnyomorúságosabb helyzetben is meg tud tartani, képes arra, hogy megváltoztassa életünket. A mi Urunk ugyanis sorsfordító Isten.

Kató Béla hangsúlyozta: kész van a templom, de nem szabad itt

Borszék a Székelyföld legészakibb települése a Gyergyói-, a Kelemen- és a Besztercei-havasok találkozásánál. Neve a magyar bor (itt borvíz, ásványvíz értelmű) pataknevből származik, melyhez a magyar szeg utótag (= szeglet, sarok) társult. Ez az idők folyamán a szék főnévvel cserélődött fel. Már a 16. században ismert volt gyógyvize, több mint 30 bővízü borvízforrása van. A fürdő a falutól 4 km-re, 900 m magasan található. A borvizet szekereken messze vidékekre is elhordták a helybeli székelyek. Fürdőháza 1725-ben épült, borvizét már 1770-ben palackozták.

A rohamosan fejlődő települést a két világháború és az impériumváltás kedvezőtlenül érint-

tették, a kegyelemdőfést pedig a szocializmus építésének hazug gazdaságpolitikája adta meg. Ennek ellenére az 1968-ban városi rangot kapott településben nagy potenciált látnak a befektetők: főleg zsidók vásárolják fel a villákat, de a moldovai újgazdagok is ide menekítik a fekete gazdaságból szerzett pénzüket. Ezért az ingatlanárak meglepő módon igen magasak. Az egykoron Karlovy Váryval, Badennel, Ótátrafüreddel egyenrangú, zömében magyarul beszélő fürdőhely ma már csak árnyéka önmagának. A gyönyörű sétányok, a bájos fürdőpavilonok, de főleg a gyógykezelő központ teljes mértékben leromlottak, és a sajátos fürdőhelyi „színes világ” csak az emlékezetben maradt fenn.

megállni, mindig vissza kell jönni az Úr hajlékába, ahol erőt, vigasztalást lehet nyerni. Ha ezt mások is látják, akkor az egyház számukra is vonzó lesz, a kis közösség pedig szaporodhat, hiszen a településen vannak még olyanok, akik valamikor a református egyházhoz tartoztak.

A zsúfolásig megtelt teremben, valamint a kinti padokon szorongók a püspöki prédikációt meghatódva hallgatták, s hasonlóan éreztek akkor is, amikor igehirdetést követően a Bartichel-Kiss család zenekarának műsorát figyelték. Lehet, a hangszerelés nem volt tökéletes, de a szívből jövő, lelket megnyugtató *Ne szóljon igéd hiába* című dal sokunknak csalt könnyeket a szemébe. Középről és távolról érkezők egyaránt érezhették: egy nagy család ünnepén vesznek részt.

Gyarapodó közösség?

Bende Sándor megyei tanácsos arról beszélt, hogy ahol templomot szentelnek, ott a közösség nincs halálra ítéelve, **Mik József** polgármester pedig azt hangsúlyozta, hogy kicsi, de erős közösség a borszéki reformátusság, és van értelme annak, hogy ez a végvár éljen, gyarapodjék. Mindketten elmondták: igyekeznek, hogy az egykor szebb napokat megért város minél szebb legyen, fejlődjék, és a turisták újra felfedezzék maguknak Borszéket.

– Ez a gyülekezet nem fogyni, hanem szaporodni fog! – mondta köszöntőjében a lelképásztor is, aki külön köszönetet mondott Szöcs Kálmán gondnoknak, aki lelkészedésével, példaértékű munkájával a kistemplom felépülésében sokat segített.

Mielőtt elválnánk, a lelképásztor elmondja: szeretné, ha Maroshévizet – amelyhez hozzátartozik Göde, Széppataki, Bélbor és Gödemesterháza – összekapcsolnák Borszékkel. Ez utóbbi missziós egyházközösséghez tartozik Galócás, Hódos, Salamás és Tölgyes. A kérés eljutott ugyan az illetékesekhez, de azt végül nem tárgyalták, mert az összevonáshoz és missziós központtá alakításhoz a jogi keretet a közeljövőben alakítják ki.

– Ha ugyanis egy tíz gyülekezettel rendelkező szövényközpont jönne létre, különböző projektekre sokkal sikeresebben lehetne pályázni alapítványokhoz, szervezetekhez – reménykedik Bartichel-Kiss Krisztián.

Legyetek élő tagjai az egyháznak – hangsúlyozta a rendezvényen Szász Attila görgényi esperes

• **Lelkészértekezlet.** Október 14–15. között zajlott Szovátn az Erdélyi Református Lelkészértekezleti Szövetség idei értekezlete. **Fazakas Sándor** debreceni teológiai tanár az átvilágítás témakörében tartott előadást, amelyet kerekasztal-beszélgetés követett. Ezután az erdélyi lelképásztorok által írt könyvekből nyílt kiállítás, amelyet **Adorjáni László** nyitott meg. Másnap a lelképásztorok lelkigondozásának fontosságáról folyt beszélgetés. Bemutakoztak azok a lelkészek, akik az elmúlt időben jelezték, kollégáiknak segítséget akarnak nyújtani. A program fórumbeszélgetéssel zárult. **Kató Béla** püspök az egyház aktuális kérdéseiről beszélt, majd a lelképásztorok tehetek fel kérdéseket az egyházi vezetőségnek.

• **A FIKE és a MIFIKE** Mezőbergenyében munkatársképzéssel egybekötött közös tervező hétvégét tartott. „Keresztyén közösségünk célja, hogy Isten Igéje által olyan otthont teremtsünk, amelyben lelkileg feltöltődhetünk, egymásról és másokról gondot viselhetünk az Ő segítségével” – fogalmazták meg tömören, de annál sokatmondóbban a Marosvásárhelyi Főiskolások Keresztyén Egyesületének munkatársai. Az együttléte célja volt az is, hogy gyümölcsöző évet tervezzenek, s hogy minél több emberhez eljusson az általuk hirdetett evangélium. Munkájuk során arra törekednek, hogy olyan bizalomra épüljön, egyetemista fiatalokból álló közösséget teremtsenek, ahol Isten van a fókuszban. Egyik legfontosabb küldetés számunkra a lelki és hitbeli fejlődés, a keresztyén értékrend szerinti szórakozás, megmutatni másoknak azt, hogy a hitélet ilyen is lehet.

• **Kárpát-medencei Teológustalálkozó.** Az egyház jövőképéről, a lelképásztorok házasságáról, kellemes és kellemetlen élményekről, a női

lelkészségről, egyházfegyelemről beszélt Válaszúton a Kárpát-medencei Teológustalálkozón **Kató Béla** püspök. „Azt hiszem, hogy a világ legszebb hivatását választottátok. Ha valaki tényleg szereti a felebarátját, akkor ebben a szakmában lehet embertársainkért a legtöbbet tenni” – mondta a püspök.

A teológusok arra is kíváncsiak voltak, melyek a püspök legszebb és legkeserűbb tapasztalatai. **Kató Béla** szerint az egyik legkeserűbb tapasztalata, hogy nagyon sok lelképásztornak tönkremegy a házassága, ezért szeretne a teológusokkal arról beszélgetni, hogy a párválasztásnál milyen szempontokat kell figyelembe venni, hiszen a lelképásztor munkájában legalább annyira fontos a párja is, aki a szolgálatban kiegészítheti, többszörözheti azt.

„Nincs olyan esemény, amit a legnagyobb örömként tudnék meghatározni. A keserűségek

mellett meghatározó az a sok találkozás, amit a gyülekezetekben élek át. Örömteli az a felismerés, hogy bármilyen kicsi gyülekezettel találkozunk, mindig van bennük reménység. Egy kicsi közösség is meg tudja magát úgy szervezni, hogy örömmel közöttek lenni” – hangsúlyozta **Kató Béla**.

• **Az etika, mint a családi kapcsolatok hajtóereje** címmel szerveztek konferenciát a Protestáns Teológiai Intézetben. **Rezi Elek** rektor köszöntőjében – reflektálva a konferencia témájára – elmondta: az etika rávezet arra, hogy a 21. században életizü teologizálásra van szükség. **Catherine Ducommun-Nagy**, a kontextuális szemléletet kidolgozó Böszörményi-Nagy Iván özvegye előadásában a lojalitásról beszélt. A konferencián előadást tartott **Kiss Jenő** teológiai tanár, valamint **Hanneke Meulink-Korf**, aki a kontextuális szemléletnek a teológiába való átültetéséről érkezett. Bemutatták **Catherine Ducommun-Nagy** könyvét, amelyet **Kiss Jenő** fordított magyar nyelvre.

• **Reformáció Emlékbizottság.** A Magyar Országgyűlés épületében ülésezett nemrég a Reformáció Emlékbizottság. A bizottság megvitatta a reformáció ötszázadik évfordulójára tervezett programsorozatot és beszámolt az alakuló ülés óta eltelt előkészítő és tervező munkáról.

Az emberi erőforrás minisztere, **Balog Zoltán** – a testület ügyvezető elnöke – hangsúlyozta: az ötszáz éve tartó reformáció a megújulás forrása. A kormány szándéka az, hogy a bizottság munkája ne csak egyházi belügy, hanem Magyarország és Európa közös ügyeként jelenjen meg. A jubileumi programsorozatot az egyházak által delegált tagok javaslataiból állítják össze.

• **Magyarói ünnepek.** Több rendhagyó esemény törté meg a falu munkás hétköznapijait és vasárnapjait az elmúlt hónapban. Október 3-án a Görgényi Egyházmegye lelkészi közössége III. negyedévi lelkészértekezletét tartotta Magyarón. **Takács Malvin** ígéhirdetését követően, **dr. Szűcs Ferenc** *Satanológia a teológiában és az ígéhirdetésben* című előadását hallgattuk meg. Sokrétü és fontos kérdésekben találhattunk irányt adó gondolatokat, melyeket ezentül bátrabban építhet be az ígéhirdető az evangélium hirdetésének alkalmaival. A professzor előadását sok kérdés követte, mert valóban fontos tisztán látni ebben a kérdés-körben is, az ígéhirdetés útját járva.

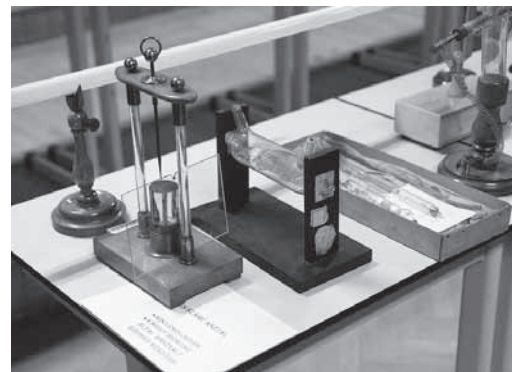
Október 5-e két alkalmat is tartogatott a magyaróiak számára: a Diakónia Alapítvány (régeni fiókja) új munkapontjának felavatása, és a községi iskola névadó ünnepe. Az oktatási központ **Palkó Attila** magyarói származású történész, néprajzkutató nevét vette fel.

Az ünnepi istentiszteleten ígét hirdetett **Kántor Csaba** püspökhelyettes, majd **Takács Albert** házigazda lelképásztor köszöntötte az egybegyűlteket. **Székely György** lelképásztor a diakónia fontosságáról szölt. Az új munkapontról elmondta: a Magyarón, Fickón és Holtmaroson magukra maradt betegek, öregek ellátását tűzte ki célul. A helyi tanács partnerséget kötött és támogatást nyújt, mert felismerte, hogy a betegeket segíteni kell. Ezt követően a jelenlevők filmet tekinthettek meg a diakóniai munkatársak életéről, a sokrétü foglalkozásokról, amelyek valóban sok beteg, elesett, egyedül élő ember szeméből könnyeket csalt elő. (*Takács Malvin*)

• **Húszéves az udvarhelyi kollégium.** A Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium október 18-án ünnepelte újraindulásának 20. évfordulóját. Az ünnepi istentiszteleten **Kató Béla** püspök a 100. zsoltár alapján hirdette az ígét. Ezt követően **Tökés Zsolt** igazgató az iskola történetét ismertette. **Hoppál Péter** az Emberi Erőforrások Minisztériumának kultúráért felelős államtitkára köszöntö beszédében kiemelte: ahogy a régiek mondták, az egyház veteményeskertje az iskola. A magyar kultúra megőrzése, táplálása, továbbadása és gyarapítása ezeknek a „veteményeskerteknek” évszázadokon át a feladatkörét képezte. A kollégium munkatársaira hárul ma is az a feladat, hogy ezt a munkát folytassák. Nehéz hagyomány, nehéz örökség, de szép feladat.

Az ünnepe zárasaként a meghívott vendégek megtekintették az iskola fizika szertárában kiállított páratlan gyűjteményt. A több száz darabból álló gyűjtemény legrégebbi tárgyai

száznegyven évesek, és vannak köztük olyan ritkaságok is, melyek csupán a kollégium gyűjteményében lelhetők fel.

ISSN–1223–8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Tördelés: Czirmay Ágnes

